

Tüm Dünyanın

1.SAYI - GENÇLİK ÜZERİNE

ÜCRETSİZDİR

En Nefret Edilen Fanzin Adayı

Hoşunuza gitmeyecek ancak
içten içe katılacaksınız. Bunu
biliyoruz.

divan-ihuzun.com.tr

İÇİNDEKİLER

- 2** Genç olabilmek?
Çocukluktan çıkış?
Yetişkinliğe varış?
Gençliği kimler sömürüyor?
- 6** Zonguldak, Grev, Kasım 1990
- 7** İstanbul'da Gezilmeyecek Yerler
- 8** Anlattı erenler: Bir bahar değil,
Aşıkın ömründe bin bahar varmış.
Hicranla ağaran bu saçlar değil,
Sevgisiz kalan kalp ihtiyarlanmış...
- 11** Biz Eşit Değiliz Sevgilim
- 12** Gençliğim eyvah!
- 15** Bastonlu Bir Pişmanlık
- 16** DİYALEKTİK
- 19** Etimoloji sözlüğü
- 20** Zavallı Türkçe
- 23** Perfect System
- 24** Paganizm Batı'da dördüncü büyük 'din'
- 29** Kendini Yakan Budist Rahip: Thích Quang Duc

Genç olabilmek? Çocukluktan çıkış? Yetişkinliğe varış? Gençliği kimler sömürüyor?

Kimsenin gerilmemesi amacıyla ön bilgilendirme

Buradaki tahlillerim kişisel çıkarımlar olacaktır. Herhangi bir ilme mensup kişilerin gözleri sınırdan kan çanağı olsun istemem. Sizin psikolojiniz, biyolojiniz ve ruhçuluğunuz size kalsın. Ben burda çevremden okuduklarımdan bahsedeceğim.

Ahmet Haşim 'At' yazısını şu cümleler ile bitiriyor;

“Şükretmeli ki insan, böyle belirli bir aşk mevsimine tâbi değil! Öyle olmasaydı, baharın kokuları havalara dağılır dağılmaz kuduracak insanın diş ve tırnaklarıyla yıkacağı medeniyete, her sene bahardan sonra yeniden başlaması lâzım gelecekti.”

Buradan ve çevremden yola çıkarak gördüğüm kadarıyla Haşim, yine doğru bir çıkarım yapmış. Çünkü medeniyeti diş ve tırnaklarıyla yıkabilecek bir şey var ise, onlar mutlaka gençlerdir. Çünkü biz gençler, henüz olgunlaşmaya yas tutmuş meyveler gibiyiz. Tadımız tuzumuz yoktur ancak besin niyetine yenebiliriz. Fazlasıyla varız, çokuz, toplansak ve biraz pişsek bizden muazzam şeyler olur. Ancak pişmeden koparıyoruz. Bu şekilde ise vücuda(topluma) pek fayda etmiyoruz. Bu meseleler henüz daha genç olmanın neticesidir. Genç olabilmiş kişi kimdir? hangi şartları sağlaması gerekiyor bu acılı sürece girebilmesi için?

- Uç ve net fikirler
- Ya aşırı popüler kültür yada aşırı yeraltı sevdası
- İletişim kurulabilen 3-5 kişi, geri kalan tüm dünyaya nefret hissi
- Ülkenin - kendisinin nasıl kurtulabileceğini bilmek(ve bundan emin olmak)
- Bir şeyler için geç kaldım düşüncesi
- Belli bir yaş aralığı*

Tahlillerim sonucunda vardığım maddeler bunlardır. Bir insan bu maddeleri sağlıyor ise bu çağda genç olabilmiş demektir. Peki ebeveynlerimiz? ebeveynlerimizin ebeveynleri? Burada mesele olması gerekenden daha ciddi bir hâl alıyor. Aslında bu yazının konusu, Cumhuriyet'ten öncesinde babaların çocuklarına gösterdiği ilginin şekli hakkında bir zâbit olacaktı ancak yeteri kadar kaynak bulamadım ve atıp tutmak istemedim. Fakat şu bizim neslin babalarından sevgi görmekten ziyade aksine katılık ve sert bir üslup görmesini hiç anlamlandırabilmiş değilim. Atalarımız bu mevzuyu nasıl çözüyordu bilemiyorum. Fakat bu konuda zamanında yapılmış sert Türk filmlerinin ciddi bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Çünkü bu ülkede halk film sektörüne yön vermedi. Film sektörü halka yön verdi.

Konuyu dağıtmayalım;

Uç ve net fikirler dedik, bunlar genelde siyasi görüşte bulunduğu ortamın popüler olan (veya tam zıttı yeraltı olan) fikirler doğrultusunda olur. Şairin dediği gibi:

**“MENSUBU OLDUĞU DÜNYA GÖRÜŞÜNÜ SAHİPLENMİŞ
KARDEŞLERİMİZ
VE BUNUNLA BESLENEN ŞMOKİNLER, GÖRÜYORUM,
HEP KAN DIŞLERSİNİZ.”**

Siyaset birimleri, hayvan hakları bilmemneleri, çağdaş bilmemne dernekleri sömürü üzerine kurulu sistemlerdir. Henüz gençlikten çıkıp, yetişkinliğe erişememiş bireylerin paralarını, güçlerini veyahut sayılarını kullanırlar. Biz gençler ise bunu afiyetle yeriz. Gerekirse birini bıçaklar, gerekirse hapse bile gireriz. İşte bu birimler, çiğ meyveyi öğütmenin yolunu bulmuştur.

Bahsetmiş olduğum maddelerin ilk ikisinin detayına indiğime göre sıra geri kalanlarda. Sıklıkla bu iletişim kurulan insanlar aynı politik-hayat görüşü üzerine olmasından kaynaklanmaktadır. Fakat istisnai durumlar her zaman vardır (Bkz: Memeli ve uçan hayvanların olması gibi).

Bunlarda genelde çocukluktan gelen dostluklar olur. Bu dostlarla genelde siyasi-hayat görüşü konuşulmaz. Burada soygun meselesi devreye giriyor. Tek başına yapılan soygunların sayısı çoğul olanlara göre %1'lik kısmı kapsıyor. Bunun sebebi ise en az iki kişinin birbirini sertçe onaylaması durumudur. Ve insana her şeyi yapabilecekmiş duygusu verir. Hele ki ufak bir şeyi başarmaya versinler. Hemen gaza gelip **fanzin** falan çıkartırlar.

Ülkenin veya kendisinin nasıl kurtulacağını bilmek ama bunun ütöpik bir hayâl olduğunu farkına varamamak ise ümid meselesinin halka yukarıdan yanlış aksettirilerek gelmesi ile alâkalı. Bu konu hakkında 2018 yılında özel bir blogda yayınlanmış "Her Duada Ümit Vardır: Allah'tan Başkasına Dua Edilmez: Ediliyorsa Onda Ümitsizlik Vardır" yazısından birkaç cümleyi alarak açıklamak istiyorum:

""Osmanlı'daki girişimci beyinler' Avrupa'ya, oradan da Amerika'ya gittiler. Ve bugün onların birçoğu bu sıcak para girişini sağlıyor Türkiye'ye. Onlara göre Türkiye'nin işi çoktan halloldu. Fakat biz ümitliyiz çünkü Türkiye'de hâlâ fütüvvet ehli insanlar var. Ümitliyiz çünkü Türkiye her ne kadar dünyada en çok 'kavram karmaşası' yaşanan ülke de olsa hâlâ neyin ne olduğunu bilen insanların ülkesi. Ümitliyiz çünkü Allah var. Ümitliyiz çünkü bu topraklarda ümit ne bir züğürt tesellisidir ne de bir işkence aracıdır.

Ümit Doğuda bir züğürt tesellisidir, Batıda bir işkence aracıdır. Türkiye’de ise sadece ve sadece bir direnç kaynağıdır. Çünkü *‘bu âlemde umudu olmayan daima sömürüldü’*

Evet, eskiden sanırım böyleydi. Fakat artık, reklamların, partilerin, belediyelerin, şirketlerin el birliğiyle Türkiye’de ümit burada hem züğürt tesellisi hem de bir işkence aracı hâline getirildi. Her şey kötüye giderken iyi ve güzel bir şeyin ucu gençlere verildi. Gençlerde bir şeylerin doğru gittiğinden umutlanarak hareket etmekten alıkonuldu. Uyuşturuldu. Hâlbuki Allah var ise (ki var) ümid kesilemez. Çünkü o tuzak kuranların en hayırlısıdır.

Hatta öylesine nabza göre şerbet veriyorlar ki, durumu olanlar kaçmakta ümid buluyor. Durumu olmayanlar kalmakta ümid buluyor. Ama hiçbirisi kalkıp bir şeyler yapmaya gerek duymuyor, çünkü o kadarda ümidleri yok. Bu, uyuşmuş olmanın suyun berraklığı kadar olan bir kanıttır.

Şu “Bir şeyler için geç kaldım” meselesi ise ancak ve ancak az önce bahsettiğim ümidin kesilmesi meselesi üzerine kurulu.

Peki gençler neden bir çift olmak ister? Neden güzel bir araba ister? Neden refah düzeyi daha yüksek bir ülkeye kaçıp gitmek ister?

Hemde sen burda genç yaşına gelebil diye ölmüş insanlar varken. Neden terk etmek ister?

Terk edeceğimiz yer, kesinlikle ve kesinlikle kalbimiz değil miydi? şarkı değil miydi?

Bir genç olarak, mesele hakkında söyleyebileceklerim ancak bu kadar.

Zonguldak kömür
sahalarında grev yapan
42.000 madenci için
düzenlenen dayanışma
mitingi sırasında genç bir
Türk çocuğu çekiç kaldırıyor,
Türkiye, Kasım 1990.

İSTANBUL'DA *Gezilmeyecek yerler*

Aksi gibi aksi şeyler yapıyoruz

Esenler - Karabayır

Beyoğlu - Dolapdere

Esenyurt

Sultangazi - Gazi Mahallesi

Anlattı erenler: Bir bahar değil,
Aşıkın ömründe bin bahar varmış.
Hicranla ağaran bu saçlar değil,
Sevgisiz kalan kalp ihtiyarlarmış...

Çamlıbel gençlik adlı şiirinde gençliği böyle anlatıyordu. Her kime sorulacak olsa büyük çoğunluğu hayatlarının en güzel dönemi veya parçasını gençliği olarak tanımlar. Ancak insan hayatına bakıldığı zaman gençlik, içinde yaşadığımız modern toplumda birey olma yolunda atılan ilk adım ve bir çok soru işaretlerinin bulunduğu çetrefilli dönemdir. Bir aslandan bahsediyor olsaydık veya bir maymundan en güzel dönemi olduğu hiç soru işareti bırakmadan kabul görebilirdi. Ancak insan fıtrata gereği çok geç yürüyen ve uzun seneler bakıma muhtaç şekilde yetişen bir canlı.

Aslında yalnızca bu mesele bile kendi içerisinde barındırdığı tezatlarla yeterince karmaşık. Mamafih konu bu kadarla özetlenebilecek kadar basit ve tek boyutlu değildir. Özellikle yaşamakta olduğumuz sözde modern çağda gençlik tanımının layığıyla anlaşılabilmesi adına bir çok farklı alandan ele almak tercih değil mecburiyettir. Gençliğe yüklenen bakış açısı ulus devletler açısından farklı, psikoloji açısından farklı, toplum tarafından bakışı farklıdır. Bu farklılıklar yaşanan coğrafya ve devlete göre kendi içlerinde iyiden dallanıp budaklanmaktadır. Gençliğe toplum ve devlet gibi geniş perspektifle bakmadan öncesinde gençlik kelimesinin yapısıyla ilgili bir çıkarımım olacak. Dilimizde kullanılan Gençlik kelimesi bana gen-lik kavramını çağrıştırıyor ve yaptığım çıkarımsa adeta gencin anne ve babasının genlerini aktardığı ve sakladığı bir şeye verilen ad gibi.

Geniş perspektiften toplum ve kültür ile bakacak olursak gençlik kelimesi o toplumun, o kültürün 'Genliğidir' Genlerini aktardıkları ve sakladıkları banka gibi adeta. Bu benim gençlik kelimesi üzerine düşündüğüm bir şey. Kelimenin kökenini bilmemekle birlikte her ne kadar bu anlamda olmasa bile, oldukça garip bir tevafuk olduğunu söyleyebilirim.

Gençlik hiç şüphesiz toplum için can damarı, bulunduğu toplumun devamını ve istikrarını garantileyen bir şeydir. Bu şey toplum için önemli, toplum bütünlüğünü canlı tutan onu besleyen(devlet içinde aynı şeyi söylemek mümkündür) kan görevi görür. Bu kanın kalitesi, değeri o toplumun gelişmişliğini gösterir. Bu sebeptendir ki gelişmiş toplumlar(?) Gençlerin üzerine oldukça fazla eğilir, onların gelişimi için ciddi bütçeler ayrılır. Devlet ve toplum perspektifini bu noktada birleştirecek olursak şayet, bu söylediğimi destekler nitelikte olan erasmus programları, genç girişimcilere olanaklar, gençlerin kurduğu şirketlere vergi muafiyetleri, okulların sosyal açıdan imkanlarının genişletilmesi olabilir. Ancak bu noktada dikkatlerden kaçan önemli bir husus vardır ki o da kanın üretildiği noktanın atlanmasıdır.

Peki kan metaforunda Batı medeniyetinin atladığı nokta tam olarak nedir? Elbette aile kurumu. Doğu toplumlarında aile yaşamına, akrabalık ilişkilerine olan bağlılığı batı ülkelerinde görmemekteyiz. Gencin birey olma yolunda elbette özgür olup kendi benliğini inşa etmesi hayıflanacak bir şey değildir. Ancak fazla özgürlük her gencin bir nevi Amerika'yı yeniden keşfetmesi gibi başboş olması da faydalı bir şey olmaktan öte zaman kaybıdır.

Batı'da gençlik bitmiyor, zaman kaybediyor diyebiliriz böylelikle. Peki, bizi en çok ilgilendiren kendi toplumumuzda durum nasıl? Türk toplumunda yaşayan, o topluma ait olan bir genç olarak. Azınlıkları göz ardı edip bütüne baktığım zaman. Aile terbiyesini almış efendi insanlar, kültürünü yaşatmak isteyen, bulunduğu toplumdan(siyasi fikir ayrılıkları ve yönetim konusunda yaşanan eksiklikler haricinde) memnun olan bir gençlik görüyorum.

Fakat Türk gençliği aslına bağlı olsada, toplum ve devlet batı kadar destek çıkmadığından hep bir farklı coğrafya özlemi içerisinde.

Gençler okullarını bitirip (tıpkı devletin ve toplumun ondan istediği gibi) hayata atıldıklarında bu gençler hayata dair hiç bir şey bilmemektedirler. Ne yırtılan kıyafetini dikecek kadar dikiş, ne de evini inşa edicek bilgi ne de aızığını topraktan çıkarabilecek kadar bilgiye sahip değiliz.

Bu konuda hiç şüphesiz aciz bırakıldık. Bu acziyetimiz bizi farklı arayışlara, farklı coğrafyalarda köklenme istencini doğuruyor.

Sonuç olarak gençliğimiz bitmedi aciz bırakıldı. İşin artık bu kısmında hedef aramak veya göstermek yerine her gencin şikayet etmeyi bir kenara bırakıp acziyetlerini gidermeleri gerekmektedir. Buna da hiç şüphesiz genç aslını ve kendisinin kim olduğunu tanıyarak başlamalıdır.

-Tolga A.

BİZ

Eşit değiliz sevgilim

Cihan Ülsen

*bu gündeme aldanırsak ölüyoruz biz
ana haber bültenlerinde 25 karede bir ölüm
bilşim çağı çünkü alternatif bir ölme biçimidir!
bir söylence çoğu zaman saf bir çocuk kalbinden fazlasıdır
dile geldiği gibi okunur
ama sen boş ver ağdalı sözlerin ağızda bıraktığı aromayı
el ele flaş haber olalım , sür manşetten girsin sevdamız
ölürsek tirajımızdan bilsinler!*

*senin için bütün siyasi haritaları yakabilirim
revizyon diyebilirsin buna yada ağızına gelen herhangi bir
enformel sözcük
sözlüklere bakmak çocukluğumuzdan beri ayıp
ama biz bunun da üstesinden geliriz
üç çocuk, kaynayan tencere, siyasi bir proje
bütün endişelerimiz kurban olsun sisteme!*

*bu gündeme aldanırsak emanet ettiğimiz gülüş
gülüşümüz, valentine day, global düşünüş
asgari ücret çok enternasyonal bir mevzudur
lakin ekmek için bu kadar fiyaka ihanettir, dedem dile gelmişti
dedem ve gülüşün, yaması düşmüş kalbimizin!*

*gaz kaçağından bir patlama mesela
bir fail yaratır memleket sathında
çünkü sınırlar dahilinde harici meçhuller
ağırlaştırılmış kabahatlerimiz üzerine çok kullanışlı bahaneler
biliyor musun çok kullanışlı bahanelerle bile seni sevebilirim seni
bakma öyle, mısır çarşısından el ele geçip gidelim!*

*daha önce sen yoktun ben söylemiştim
adam olacak çocuğu ceplerinden çıkarıyorlar
o kadar mahir o kadar kendilerinden emin
bu kadar emin olunca milli eğitim ve yaşken eğilen bizler
sadece söylenceden ibaret ellerimiz
ama bak devlet sarısından tütün açlığımız
tevhidi tedrisat bir ölme biçimidir sevgilim!*

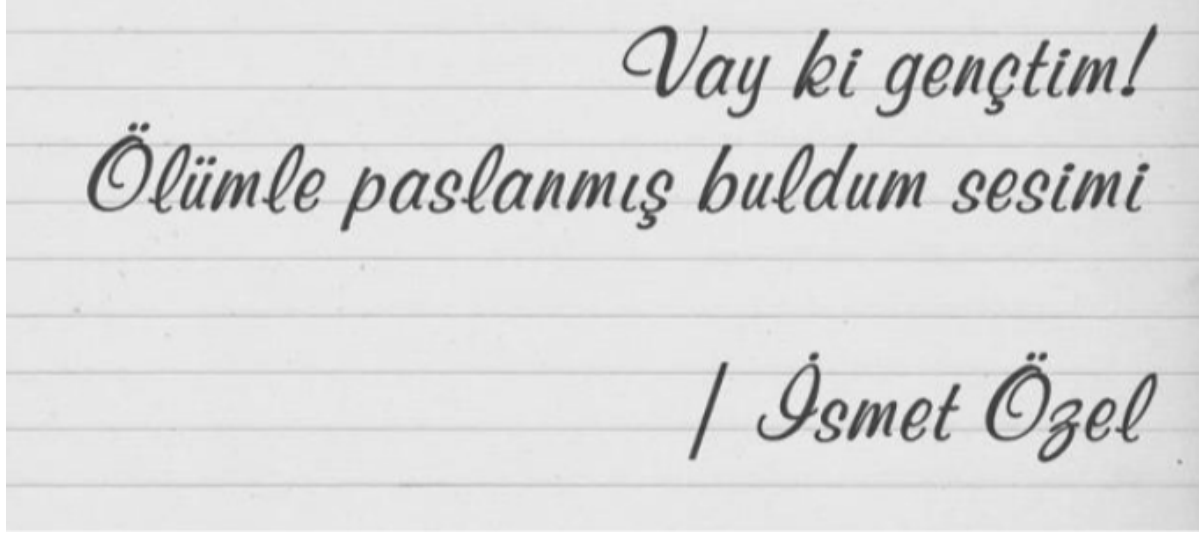
Gençliğim eyvah!

Güven Adıgüzel, GZT 2016

Ve genç yaşta, her şeye yeni başlarken noktayı koydu.

'Çocukluk' ölümün varlığını idrak ettiğin an biter, peki ya gençlik? O ne zaman biter? Kütüphanedeki kitapları artık okuyamayacağını anladığın zaman mı mesela? Merdivenlerin kalbini zora koştüğünü fark ettiğinde mi? Ne zaman? Gençlik ne zaman hitama erer?

Balzac

Karnında kelebek, başında duman, kanında ateş, kalbinde heyecan ve elinde gönderilmemiş mektuplar varsa şayet, bu hala hayattasın demektir. En azından -pek bi' işine yaramasa da- dünya hala dönüyor demektir. Gönderilememiş her mektup şanına yazılır gençliğin. Kelebeğin, dumanın, ateşin ve kalp ritminin tek müsebbibi odur. Zarfa söylenir, mazruf alev alır. Gençliğim eyvah.

20 yaşında komünist olmayanın kalbi yoktur, devamı da var sözün elbette ama bu kısmı ilgilendiriyor bizi sadece. İnsan gençken daha güzel, daha adil bir dünya hayal eder, bu uğurda çalışır, savaşır hatta. Gençlik uzlaşılmaz olmaktır, yaşlılar daha makul davranırlar çoğunlukla. Devrime inanmak değerli olsa da, önemli bir şey değildir çünkü. Gençlik kaygılarla, yaşlılık ölüm duygusuna alışmakla geçer. Tecrübe, yaşlı insanların yüzüne fazladan bir çizgi daha kondurur, gençlik heyecanından daha keskin bir çizgidir bu. Zamanı bile keser.

Bütün politik fraksiyonların bir ideal gençlik hayali hep vardı, dünya döndükçe de var olmaya devam edecek. 'Gençlik' deyince aklına ilk olarak 'gençlik kolları' gelen çok sıkıcı adamlar da bu denklemin içinde. İdeal gençlik. İdeal 11 gibi. Baş-sonu belli. Herkesin mevkii belli, görevi belli. Hatası, günahı da öyle. Kalıplar üzerine oturtulmuş, doğruları belirlenmiş, steril, ölüme nazır, hücumu hazır, ideal bir gençlik. Ama genç öyle biri değil, tanısanız çok seversiniz mutlaka ama düşündüğünüz gibi biri değil o.

İnsan genç iken, yüreği yanardağ gibi olur der eskiler. Dünyaya karşı durmakla meşhur olursun işte o an. Ejderhalar yutarsın. O yanardağın ağzına bir çift göz gelip değene kadar.

Genç ölmek deyince, nedendir bilmem, aklıma hemen; Sezen Aksu'nun Erdal Eren'in gözlerine yazdığı 'Son Bakış' şarkısıyla, Sedat Yenigün'ün dünyayı aydınlatan o güneş gibi çehresi düşüyor ilk olarak.

Ve tabi bir de, eleştirmelerin, eğer yaşasaydı Elvis diye biri yoktu dedikleri Amerika'nın ilk Latin rock yıldızı Meksika asıllı Ritchie Valens. Henüz 17 yaşındayken talihsiz bir uçak kazasıyla hayatını kaybeden Valens, efsane olacak ilk albümünün çıkışını dahi göremeden bu dünyadan ayrılmıştı. Ritchie Valens'in -Bob Dylan'ın da ilk gençlik yıllarında dilinden hiç düşürmediği- 'gizemli Türkleri ve gökyüzündeki uzak yıldızları' anlatan ve melodisiyle sakın bir ninni gibi akıp giden Bir Türk Kasabasında / In a Turkish Town isimli garip şarkısının sırrını da hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Vales, hayatı film olan, efsane bir genç ölmek. Öyle bir ölmek. Gençlik hayatın belli bir çağı değildir, insan her yaşta gençtir, hissettiğin yaş önemlidir, böyle cümleler de kurulabilir elbette. Kişisel geliştirir. İnsana güç ve azim verir, ama gerçekleri değiştiremeyecek kadar mütevazı bir azim.

Gençlerden şikayet etme geleneği, kadim insanlık tarihinin en eski savunma sanatlarından biri olarak göze çarpar. 'Zamane gençliği işte' ya da 'yeni nesil çok bozdu' türündeki serzenişlere üç bin yıllık Sümer tabletlerinde bile rastlanır. Sümerli dedelerin tarihe meydan okuyarak, yeni Sümer gençliğinden şikayet etmeleri, onları beğenmemeleri ve sözlerine muhtemelen "bizim zamanımızda" diye başlamaları ibret vericidir. Tarih bizatihi ibretliktir. Gençlik işte, binlerce yıldır; sersem sepelek biraz. Aylak ve serazad çokça. Başiboş ve Avare her daim. Kavak yelleri ve meltem özellikle.

İlk yirmi yıl ömür imparatorluğunun en uzun yüzyılıdır, ikinci yirmi ise bal mevsimidir, kovan eskidikçe tadı güzelleşir. Tam 40'ta bir kemâlât mevsimi gelir, sonrasını tutmaya zaten gücümüz yetmez.

Vakit kılıç gibidir, zaman insandan eskidir, gençlik çok kıymetlidir, carpe diem değil elbette bize düşen İbnü'l-vakt.

Vakitlerin en şerefli isi olarak; gençlik. Sıkı bir kompozisyon ödevi. Ama aklım hep zil sesinde. Elbet bir hinlik var zili düşüncesimde. Gençtim ya, ne fark eder deyip geçerdim / nehrin uğultusu da olur, dalların hışırtısı da. Gençtim işte / şehrin o yatık raksından incinen yine bendim / gelip bana çatardı o ruh tutuşturucu yalgın.

BASTONLU BİR *Pişmanlık*

Anlaşmak dedim, fakat bunu anlamadık
Benim bulunduğum asırda
Duygular daima aşağıya yuvarlanırdı
Ben ise duygularıma yuva arardım

Artık büyüdüm, birkaç asır geçti
Seni görmeyeli
Esvedleşti hâlim
İşittim
Yalan dinlerin, sahte amentülerini

Kanıyor idim fakat kanmadım
Hayatım değişti, bayramlarda özgürsün
Alištım, bağdaştırdım ve bozdum
Selam veren bir er sin

Devrim haftanın yedi günü açıktır
Ruhumla kapışan onun sarayıdır
Ak sakallarıyla sert bakışlar atan
Bastonlu bir pişmanlıktır

Arda kalan dedim art niyet kaldı
Boynumun arkasından belime kadar inen
Bir
Refleksti, pişmanlık

Neyseki benim sakallarım henüz beyazlamadı
Henüz bastonumla kimseye kast etmedim
Fakat suizan edercesine suikast etmek istedim
Gözümü kapattı belimden çıkan altın maden

Maden demişken ben dışarıdan siyah görünen Bir
işçiyim
Zaten geri kalanda ancak orospuydu
Söyle amirim
Ruhunu satanda orospu olmaz mı?
-Osman Taha

Toplumu; insan organizmalarının kümülatif bileşkesinden mürekkep saymak bir yanıyla doğru olsada kanaatimce eksiktir. Bir toplum, kendi içerisinde kültürel veya sosyal ilişki bağları kuran ve zaman içinde bu bağların derinleşmesiyle ortaya anlamlı bir bütün çıkaran insanlardan oluşur. Bu haliyle toplumu salt olarak “organizma” hücrelerinden teşekkül ettiğini saymak yerinde olmaz. Bir insan ve toplumu arasında, bütünsel ve amaçsal anlamda sıkı bir bağın olduğu aşıkardır. Bu aşıkırlığı herkes bireysel yaşantısında ve sosyal ilişkilerinde tecrübe etmiştir ve etmeye de devam edecektir. Salt olarak “organizma” perspektifinden kurulacak bu hatalı “özdeşliğin” biz insan ve insan toplumunun böcek ve/veya hayvan toplumlarına benzerliğini gündeme getirecektir ki bu hatalı ve aynı zamanda eksik bir özdeşlik sonucunda varılacak yegane hatalı sonuçtur. Organizmada tek bir dürtü ve amaç vardır; bütünsel olarak varlığı korumak.

Organizmaların her biri adeta “bütün” için vardır. Oysa insan toplumunda mevcut toplumun gelişmesi ve bu gelişime dayalı artan “alan ihtiyacı” hasıl olur. İnsan toplumu bu artan alan ihtiyacını bir diğer deyişle “özgürlük” kavramının korunmasını soyut kurallar bütünüyle yani hukuk ile inşa eder.

Hukuk, toplumun ütöpik olmayan gerçekleşmiş düzenidir. Adalet ise hukukun tabiatında olan üst değerdir. Adalet aykırılık hukukun kendisinden doğmaz; hukukun olağan akışını yanlış yorumlamaktan yada hukuka kasti bir müdahaleden doğar. Barış, güvenlik, eşitlik ve özgürlük gibi üstün değerler aklın gereği ve aklın hukuktan beklentisidir. Hukukun olmadığı yerde güçlü özgür olacak, güçlü güvende olacak, güçlü refah ve barış içinde yaşayacak ve yine güçlü olan daha eşit olacaktır. Ancak güçlü de başka bir güçlü gelinceye kadar bu değerlere sahip olabilir ve yaşantısı bir sonraki erk sahibi gelene kadardır.

Fiziki anlamda güç hukukta bir anlama denk düşmez ancak somut dünyada karşılığı vardır. Bu doğal eşitsizliği hukuk eşitler. Hukuk gücün zorbalığından biricik olan “yaşam hakkını” koruma altına alır. Netice itibari ile üst değer olan adalettir; “hukuk adalete yönelik bir düzen” yada “adaletli bir toplum düzeni” olduğunu söyleyebiliriz. Adalet olmadan hukuk olsa olsa “gevezeliktir.”

Adaletin nesnel niteliği insandaki hakikat değerine dayanır. Nesnel adalet olması gerekeni dile getirir. Bu haliyle kanunların lafzı olarak ihtivasındaki her kelam ruhuyla beraber adaletin tesisi için vardır ve adaleti temsil eder. Hukukçu, hakka uygun olanı bulup bulmadığını her zaman için vicdanına sormalı ve cevap beklemelidir.

Çünkü hukukçuyu belirleyen unsurlar akıl ve vicdandır. Toplumsal denge hassas bir olgudur ve organik bir yapı olduğu için bozulmaya elverişlidir. Toplumda bireyler arası oluşacak haksızlıklar insanın yapısı itibari ile olağandır.

Hukuk ve üst kavram olarak adalet bu noktada devreye girer ve mevcut toplum dengesini onarmaya ve toplumsal yaşamı daha elverişli bir noktaya taşır. Zira bu adaletin zımni görevidir. Ancak buradaki adalet kavramı korkudan ziyade doğal bir akışı doğal bir düzeni ve işlevsel bir toplum bütünü olarak işlev görmelidir. Zira korkuya dayanan bir adalet bastırılmış insan davranışları ihtiva eder. Hukukun düşünsel niteliğinden kaynaklı olarak mantık yasalarına entegre olacağı açıktır. Çünkü adalet kavram olarak mantığa uygun aktarılmalı ve mantıken doğru cümlelerden oluşmalı. Hukuk öğüt vermez, öneri teklif etmez. Hukukun buyuruculuk özelliği vardır. Hukukun toplumu düzenleme ve topluma biçim verme gayesi zaruridir. Bu zaruriet hukuka “buyuruculuk” özelliği atfeder. Radbruch “Hukuk, adalete yönelik bir iradedir.” der. Bu irade işlemi bir önerme yada öğüt değildir. Salt olarak bir “emirdir.” O halde hukukun buyrukları keyfilik iktiza etmez. Bir hukuki norm “yapmalısın” demez; “yapılmalıdır” der

İnsan bir mikro evrendir der Augustin. Taş ve toprakla birlikte aynı fizik varlığa sahiptir. Bitkilerle aynı organik yaşamı paylaşır, duygusal yaşamı hayvanla birlikte yaşar fakat tinsel yaşamında insan yalnızca adaletle birlikte olmalıdır. Mevlana'nın "Aradığını kendinde ara, çünkü aradığın sensin" ifadesi ile Hz. Ali'nin "Sanırsın ki sen küçük bir cisimsin. Halbuki sende koca bir alem düşürülmüştür" ifadeleri insanın "mikrokozmos" yapısını ortaya koymaktadır. Hukukta konu "insan" olduğuna göre mikrokozmos olan insanın yapısını bilmek ve anlamak "adalet" üst değerini zaruri kılacaktır. Bu zaruriyette "illiyet bağı" yani nedensellik ilkesi ışığında olayları irdelememizi ve ortaya buyurucu kurallar bütünü yani hukuki normları ortaya koymayı kaçınılmaz kılmaktadır.

ADALET VE SAYGIYLA...

ETİMOLOJİ SÖZLÜĞÜ

Her sayımızda olacağı gibi etimoloji bölümünde bazı kelimelerin kökenlerini inceleyip anlamlar çıkarmaya gayret edeceğiz. Mâlumunuz, Türkçemiz **piç**leştirildiği için buna ihtiyacımız var.

Defnetmek

Define ile köken olarak akraba olan bu kelime, özünde tekrar çıkarmak amacıyla gömülen şeye denir. Yâni, müslümanlar ölülerini gömmezler, defnederler. Çünkü mahşer gününde tekrar oradan çıkacaklarını bilirler.

Mantık

Mantık, nutuk kökeninden gelmektedir. Nutuk ise söz söyleme sanatıdır. Yâni ingilizcedeki logic kelimesiyle bir bağlantısı yoktur. Logic mantıksal durumu ifade eder. Yâni logic ya 1 dir yada 0 dır. Yâni, ecnebilerin mantığı ya ya üzerinedir. Hem hem meselesinde bir noktaya varamazlar. Bu da ecnebilirim kuantum meselesini anlamakta güçlük çekeceklerini ortaya koyar. Söz söyleme sanatından gelen nutuk kelimesi bize mantığın, söyleme göre manipüle edilebileceğinden bahsediyor.

Zavallı Türkçe

Bu yazının başlığını Zavallı Türkçe mi, yoksa Zavallı Türkler mi koyayım diye çok düşündüm. Öyle ya güzelim Türkçeyi zavallı yapan dilin kendisi değil, onu kullananlar, daha doğrusu kullanmasını öğrenememiş, bozuk-kötü-yanlış kullanılmasına aldırmamış olan Türklerdi. Fazla uzağa gitmeyelim, sizin derginiz olan Aksiyon'da dahi – herhalde dikkatinizi çekmiştir- uzatma-inceltme işaretleri konusunda benim kadar ısrarlı olan yazar yok gibi. Kâğıt'lar 'kağıt', hikâye'ler 'hikaye', nikâh'lar 'nikah', vs. Oysa, hele bilgisayar çağında, değil şapka, istenen her türlü işaret konabiliyor harflere. Ve bu şuur sahibi milletlerin her şeyden önce önem verdikleri konu. Bilmem size anlatmış mıydım (daha önce anlatmışsam bağışlayın),böbrek ameliyatım münasebetiyle ABD'de bulunduğum sırada, benimle mülâkat yapmak isteyen Turkish Daily News gazetesi muhabirini, 100 dolar verip bir Türkçe font almaktan şendikleri ve 'eşme'yi 'Cesme' yazmakta mahzur görmedikleri için reddetmiştim.

'Selâm'ı salam gibi 'Selam' yazan gazetenin muhabirini de aynı sebeple reddetmiş, 'önce gazetenizin adını doğru yazın, sonra benimle konuşmaya gelin' demiştim. "Ama şapkalar kalktı!" (hemen savunmaya geçmeye, suçu başkalarına yıkmaya bayılırız ya!). HAYIR EFENDİM, KALKMADI! nce kalktı, sonra başarılamayınca yeniden konu. Aın en son İmla Kılavuzunu, KÂR'ın şapkalı olarak yazıldığını göreceksiniz. Ama yıkmak, yıkip yerine kolayı-ucuzu-kötüyü yerleştirmek o kadar kolay, bozulmuşu düzeltmek o kadar zor ki!..

Peki ne olur şapkaları koymazsak? Nasıl olsa bilenler yine doğru okumazlar mı? Tabii okurlar. Ama ya çocuklar, gençler, Türkçeyi yeni ğrenenler? Onlar ne yapacak? Siz evrenizde 'kâğıt'a 'kaat' diyen çocukları görmediniz mi? Canım, önce 'kaat'der, sonra öğrenir! Nasıl ğrenecek?

Büyüklerinin (ve öğretmenlerinin) KAĞIT yazdığını göre göre mi?!.. Nitekim, acı gerçek şu ki, dilimizi, doğru yazmadığımız için, uzun seslilere dilleri dönmeyen Ermeni vatandaşlarımız gibi, fonetiğini (yani musikisini) bozarak konuşan, sadece çocuklar değil. Geçtiğimiz 9 Ocak gece 3 haberlerinde, Atatürk'ün hayatını konu alan tiyatrodan bahseden NTV'nin hanım spikeri, Apik der gibi kısa a ile RAİK ALNIAÇIK diyordu. Bu hanım 'Râik'in manasını bilmeyebilir, hatta böyle bir ismi hayatında ilk defa duyuyor olabilir. Ama elindeki kâğıtta doğru olarak RÂİK yazmış olsaydı, acaba bu hatayı yine yapar mıydı? Yıllar önce TRT spikeri de aynı umursamazlığın kurbanı olmuş, Sait Fâik Abasıyanık'ın adını der gibi Fayik şeklinde telâffuz etmişti.

Arapça ve Farsça kelimelerle karışmadan önceki sert ve musikisiz Türkçe, Karahanlılara (yani İslâma) kadarki, 'budun', 'uruldi', 'kûvrûk' örneklerindeki gibi sadece açık ve kapalı heceleri olan bir dildi. Ama o dil öyle kalmadı, kalamazdı.

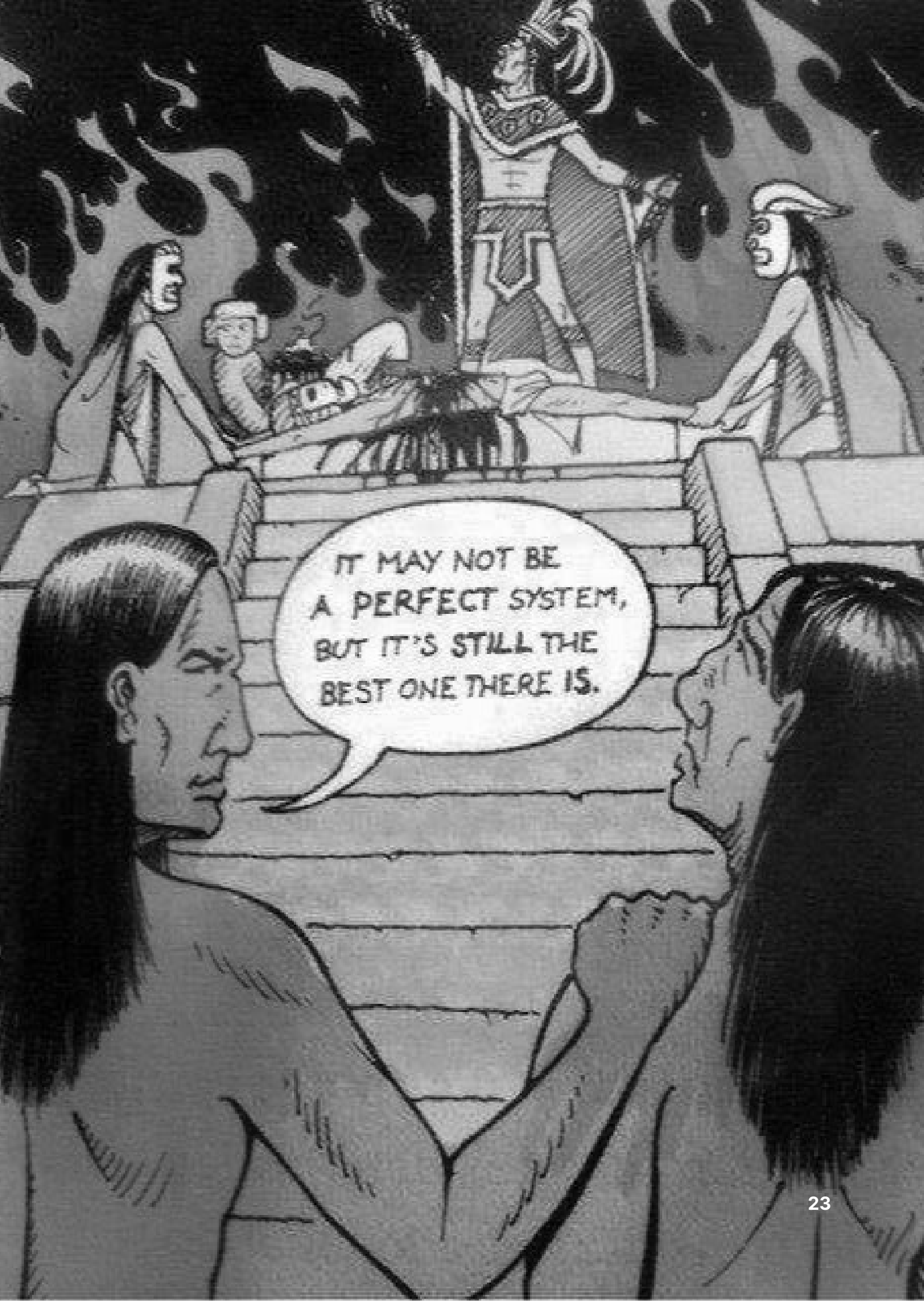
Önce İslamın, sonra tasavvufun, sonra büyük bir medeniyetin ve imparatorluğun dili oldu. Daha önce olmayan kısa ve uzun heceler açık ve kapalı hecelere katılarak dili zenginleştirdi.

Böylece hem sözlük, hem ahenk bakımından muhteşem bir ifade gücü ve ses mimarisi meydana geldi. İçinde pek çok kelimesi bulunmasına rağmen, ne Arabın, ne Acemin anlayabileceği bu muhteşem dili bin yıl konuşmuş olan bir medeniyetin çocukları olarak, biz artık 'Konya'da der gibi 'dünyada' diyemeyiz; böyle yazsan bile bunu 'dûnyâda' diye okuruz. 'Bayatın' der gibi 'hayatın' diyemeyiz; böyle yazsak bile bunu 'hayâtın' diye okuruz. 'Sararın' der gibi 'kararın' diyemeyiz; böyle yazsak bile 'karârın' diye okuruz. Said'in a'sı kısadır, ama Fâik'in a'sı uzundur; onun için 'kayıp kayık' der gibi 'Sayit Fayik' diyemeyiz. Fayik gibi Rayik'in de hiçbir manası yoktur; ama Fâik 'üstün', Râik 'sade, saf,hâlis' demektir, sevgili spikerlerim!...

Bazı kimseler, dilimizin 70 yıldır içinde yüzdüğü keşmekeşi âdetâ savunur gibi, 'Ne yapalım, derler, Türkçenin fonetik imlâsı henüz kesinleşmiş değil ki!.. "Bu savunma, yaptığı hırsızlıkları kahramanlığının belgesi olarak gösteren çingeninkine benzer (Şecâat arz ederken merd-i kıpti sirkâtin söyler). Uzun okunması gereken hecelere şapka konmamışsa, zavallı genç spiker ne yapsın? Bana sorarsanız, ne istiyorsa onu yapsın, ama spikerlik yapmasın! Çünkü, güzel konuşma ile ilgili bütün sanatlar gibi, spikerlik de bir kulak işidir. Osmanlıca kelime ve deyimler, yerlerine çirkin ve bozuk karşılıklar uydurula uydurula 70 yıllık savaş sonunda gündelik kullanımdan düşürülmüştür; ama en azından isimlerimizden hiçbir zaman silinemeyecektir (Türkler çocuklarına Müjgân, Lâle, Nalân vb. isimler koymaya devam ettikleri sürece, Dalan der gibi Nalan da yazsalar, inceltmeli-uzatmalı şekliyle telaffuz edeceklerdir).

Bir kimsenin kulak kabiliyeti yoksa, doğru telaffuz konusunda en ufak bir kaygı ve merakı da olmasa, bu ülkede spiker olabilir. Olur ama, elindeki baştan savma yazılmış kâğıda mahkum kalır ve gülünç olmaktan kurtulamaz. "Aman, kim anlıyor ki?" deyip geçmek en kolay savunmadır, biliyorum. Ancak bu, gülünç olmayı mühimsememenin de ötesinde, artık utanmayı da unutmuş olanların savunmasıdır. Ne diyelim?...

-Çinuçen Tanrıkorur
7 Mart 1998
Biraz da müzik

IT MAY NOT BE
A PERFECT SYSTEM,
BUT IT'S STILL THE
BEST ONE THERE IS.

Paganizm Batı'da dördüncü büyük 'din'

Eski çağların profan (kutsaldan arındırılmış) 'dini inanışı Paganizm giderek yaygınlaşırken kendini 'Pagan' olarak tanımlayanlar da hızla artıyor.

Geçen ay, yılın en uzun günü olan ve yaz mevsiminin başlangıcı kabul edilen 21 Haziran'da, İngiltere'deki eski çağlardan kalma dini mekan Stonehenge'de 35 bin kişi toplandı. Büyük kalabalık yaz mevsiminin ilk güneşini tamtamlar çalıp danslar ederek tam bir Pagan ayini havasında karşıladı. Zira 21 Haziran Pagan inanışına göre yıl içerisinde kutlanan 8 'kutsal' günden biriydi.

Akşam'dan Mine Akverdi'ye göre toplanan kalabalık Pagan kültürünün batıda ne denli yaygınlaştığının bir kanıtıydı. Yazara göre spiritüel yaşam tarzının ön plana çıktığı, popüler kültürde mistik ve fantastik hikayeler çılgınlığının yaşandığı, çevrecilik ve doğaya dönüşün yükselen değerler haline geldiği günümüzde eski çağların yaygın dini inancı Paganizm yeniden canlanıyor!

Paganizmin büyücüler, tanrı ve tanrıçalar gibi renkli ve fantastik kültüründen ilham alan Harry Potter, Yüzüklerin Efendisi gibi filmleri, Vampir Avcısı Buffy tarzı televizyon dizileri, sayısız çizgi roman ve fantastik edebiyat örnekleri de son yıllarda üzerine düşen görevi yapıyor ve Pagan inanışlarını bir fenomen haline getiriyor.

PAGANİZM DİZİ VE FİLMLERLE PAZARLANIYOR

Paganizm'den ilham alan müzikler, danslar, giyim tarzları, dövme ve makyajlar, spiritüel kurslar giderek daha çok karşımıza çıkıyor. Son olarak küresel ısınma ve doğal felaketlerin öne çıkmasıyla çevreciliğin yükselişe geçmesi, bu inancı paylaşanları arttırmaya . Öyle ki, artık sadece Pagan kültürü ve ritüellerini hayatına taşıyanlarda değil, bir inanç olarak Paganizm'i benimseyenlerde de son yıllarda büyük bir artış yaşanıyor.

Nitekim Paganizm üzerine araştırmalar yapan İngiliz yazar Cole Moreton, İngiltere'de son 10 yıl içinde Paganların sayısının ikiye katlandığını söylüyor. Bugün İngiltere'de kendini Pagan olarak tanımlayanların sayısı 250 bin'i buluyor.

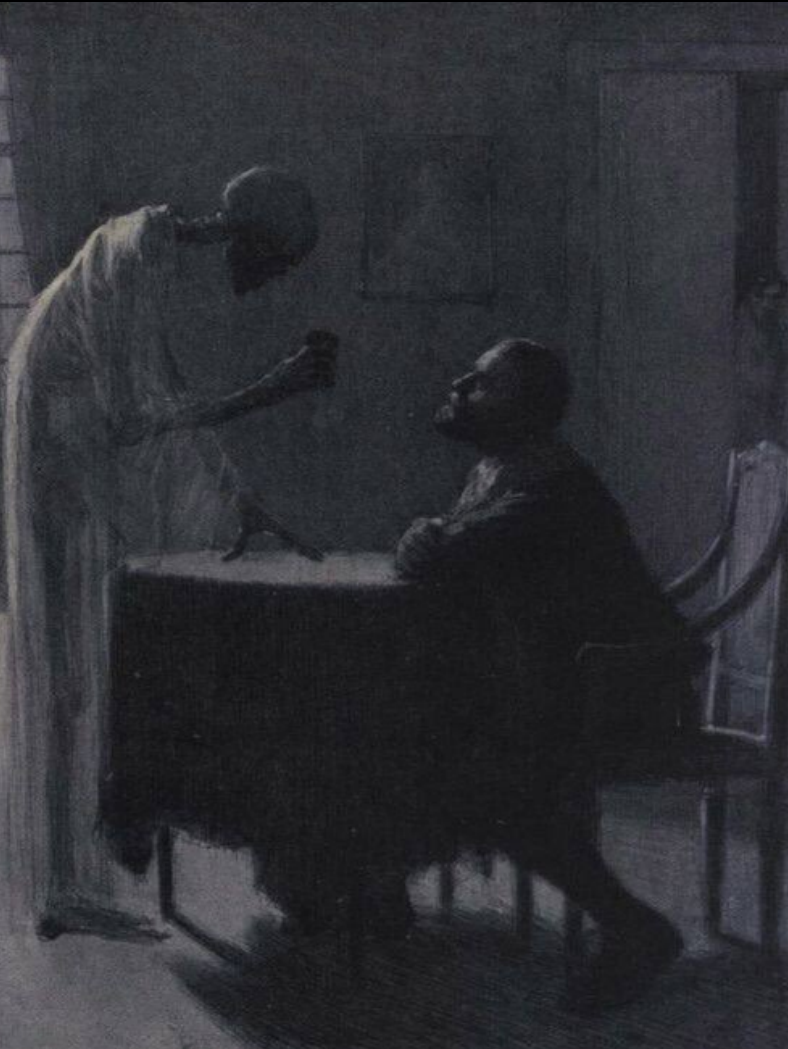
Bu rakam İngiltere'deki Budist nüfusundan (144 bin 500) fazla ve neredeyse İngiltere'deki Musevi nüfusuyla eşit (259 bin)! ABD'de ise Paganlarda yaşanan artış bundan çok daha çarpıcı. Harvard Üniversitesi'nin yayınladığı istatistiklere bakılırsa ABD'de bugün 'ben Paganım' diyenlerin sayısı 1 milyona yakın. Paganların sayısında son 20 yıl içinde yaşanan artış ise yüzde 1.500! Yani Paganların sayısı her bir buçuk yılda ikiye katlanmakta. ABD'de yaşanan bu Paganizm patlamasını birçok araştırmacı şu sözlerle yorumlaması da fenomeni açıkça ortaya koyuyor: 'Paganizm bu gidişle 2012'de ABD'de Hristiyanlık ve Musevilikten sonra en büyük 3. din olacak!'

-Bilinmiyor

Tüm Koltuklarına Binmediğin Aracın Şoförü Olmamalısın (Doğa mı insana, insan mı doğaya?)

Şoför bir aracı yönetir. İçindekileri ve kendini koruyarak bir hedefe varmak ile yükümlüdür. “Yüküm” ise “yük”ten gelir. Yüküm, yükün zorunlu hâline denir. İfade etmek gerekirse şoför, yükünü aldıktan sonra yükümlülüğünü de almıştır, yani o yükü bir noktaya sağ salim bir şekilde ulaştırma zorunluluğu vardır. Aksi hâlde hayatına veya kârına zeval gelir.

Şoför bir aracı yönetir. Bu araçta tam hâkimiyeti kurmak zorundadır. Bu sebepten ona hüküm yetkisi verilir. “Hükmetmek”, “hâkim olmak”tan gelir. İfade etmek gerekirse şoförün araca hükmedebilmek için hâkim olma zarureti vardır. Hâkimiyet ise ancak içerisinde bulunduğu aracı tanımasıyla gerçekleşebilir. Bunun için detaylı olarak aracı incelemesi gerekmektedir.

Müdür ekibi yönetir.

Bilinçdışı insanı yönetir.

İhsan insanı yönetmelidir.

İnsan devleti yönetmelidir.

“Cumhuriyet”, Arapça’daki “cumhur (halk)” ve aidiyet takısı olan “-iyet”ten gelmektedir. Yani cumhuriyet, “halka ait” demektir. Ancak halk, en büyük günahlardan biri olan gûnahtan kaçma eyleminin sonucunda halka ait olana ait oldu. Bu durumda belli bir zümreye ait bir halk hâline geldi cumhuriyet. Hem de ilan edilişinden 3-5 saniye sonra oldu bu.

Öyleyse doğa mı insana ait, insan mı doğaya? Aslında cevap, sorunun yanlışlığında gizli. Bilim bize her şeyin deney ve gözleme dayalı olduğunu iddia etti. Biz de buna kandık. Bazı şeyler sıfır ve birden çok daha büyüktür. Birden büyümüştür hem de. Emir gelmiştir ve büyümüştür.

“Ya...ya” düşüncesinden çıkmadığımız sürece ne şoför aracı ne insan devleti ne ihsan insanı ne de müdür ekibi yönetebilir... Asla tamamen karanlık olmaz dünyada, asla tamamen aydınlık olamaz. Zifiri karanlık, ancak ışık olduğunda görülebilir.

Görüşümüzü değiştirdiğimizde, “zifiri” olarak adlandırdığımız karanlığın içinde “hem” karanlık “hem” de aydınlık olduğu görülebilir. Yani doğa ve insan bir bütündür: Hem doğa insana hem de insan doğaya aittir. Sonuçta insan hem sağ hem de sol gözüyle görür. Sonuçta hayır da Allah’tandır, şer de.

Hallâc-ı Mansûr, 922 yılında “Ene'l-Hak” derken bunun farkındaydı. Hem gözleyenin hem de gözlenenin bir olduğunu anlamıştı. Bu sebepten bilim, kuantum fiziğine oldukça havalı olan “olasılıkların fiziği” adını taktı. Ardından bilim, gözleme göre değişimi tattı. İlk kez bilim her şeyden şüphe etti. Bir şeyi gizlemek, onu toplumda daha da ön plana çıkarır. Bunu destekleyen deneyler şunlardır:

- Forbidden Fruit Paradigm (Yasak Meyve Paradigması)
- The Reactance Theory (Tepki Kuramı)
- The Boomerang Effect (Ters Etki)

Bu sebepten bilim gizlemedi, ayaklar altına serdi. Nerede sahte, kârperest *büyücü*, *spiritüalist* varsa ağzına dolanmaya başladı. Değeri yitirildi. İnsan, sadece gözlemleyerek dünyayı etkiler. Doğa ise gözlemlenmek ve tefekkür etmek içinde yaratılmıştır. İnsan gözlemleyerek dünyayı etkiler.

“Bir adam eşeğini bağladığı kazığı başkaları da bağlar niyetiyle çıkarmaz, bir kör adam gelip çarpınca başkaları da çarpmasın diyerek yerinden çıkarır. Kazık aynı kazıktır ama aynı kazık da değildir aslında.”

Kendini Yakan Budist Rahip: Thích Quang Duc

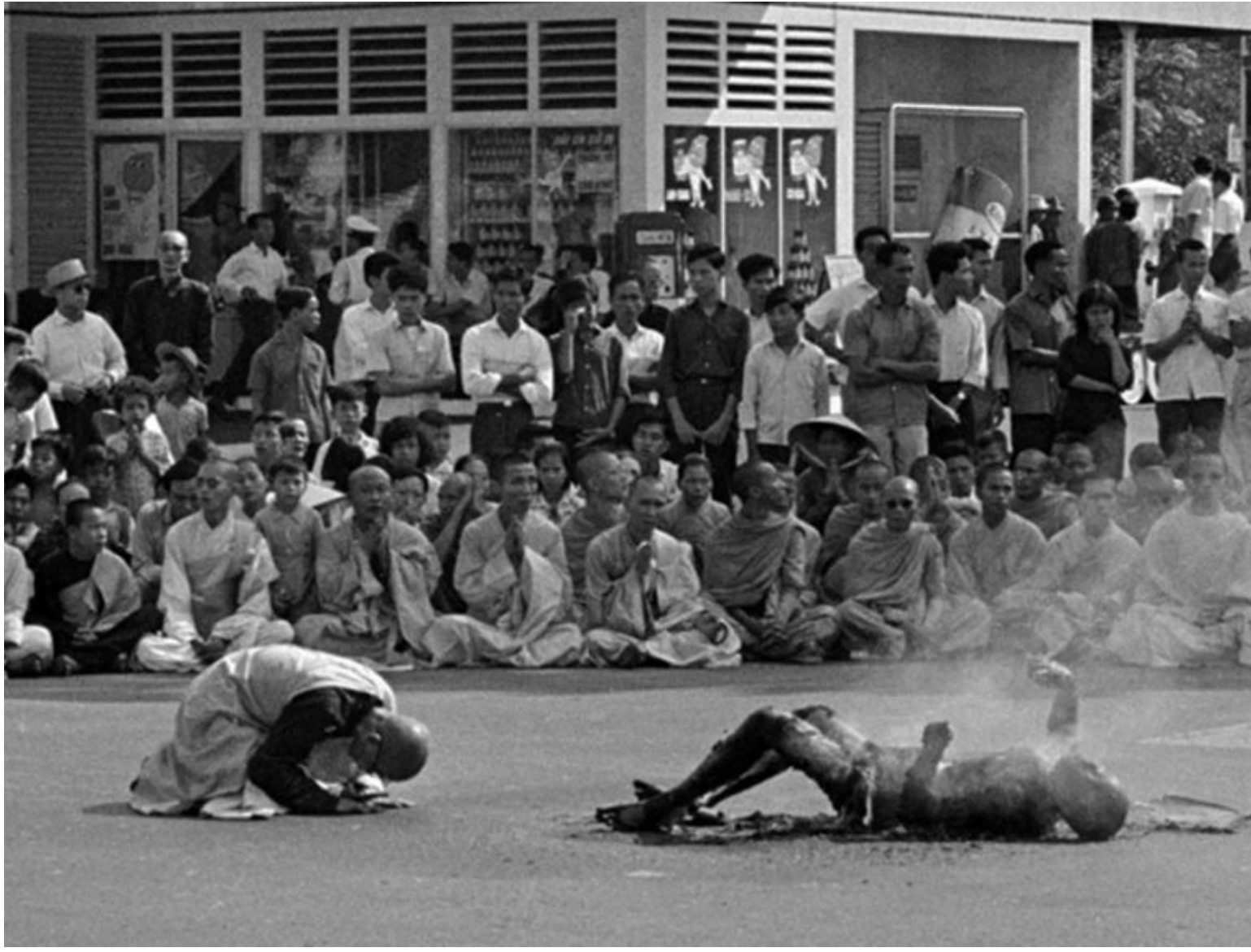
1963 yılının Haziran ayında, Saygon'un kalabalık bir kavşağında, Vietnamlı Budist rahip Thích Quang Duc kendini yakarak hayatına son verdi. John F. Kennedy, rahibin yanarken çekilmiş fotoğrafına atıfla: "Tarihte yapılmış hiçbir haber, çekilmiş hiçbir fotoğraf bu denli etkileyici değildir." dedi. Kendini yakan budist rahibin fotoğrafını fotoğrafçı Malcolm Browne, Associated Press adına Saygon'da çekti, bu çarpıcı siyah beyaz kare, 1960'ların en çok konuşulan olayı oldu.

Ayrıca bu olay Güney Vietnamlı Diem rejiminin Katolik yanlısı politikalarını ve ayrımcı Budist yasalarını protesto etmek için de yapıldı. Özellikle Diem'in haçların arasında büyük bir kalabalıkla yaptığı gösteriden sadece 2 gün sonra Budist bayraklarının yasaklanmasına verilmiş bir cevaptı; yönetim daha önce de Vietnam'ı İsa ve Katolik Kilisesi'ne adanmıştı. Budistlerin Diem'e karşı artan kızgınlığı, Güney Vietnam'ın derin sorunlarından biriydi. En sonunda Vietnam nüfusunun % 70-90'ını oluşturan Budistlerin yönetimi ele geçireceği bir darbeye yol açtı.

Budist karşıtlığı, Mayıs ayının başında Huu'daki Budist bayrağını Gautama Buddha'nın doğum günü Vesak'ta dalgalandırılmasının ardından çıkarılan yasağın sonucu patlak verdi. Büyük bir Budist kalabalık, yasağı protesto etti, Vesak'ta Budist bayrakları açıldı ve devlet yayın istasyonuna yürüyerek hükümete meydan okudu. Hükümet güçleri protestocu kalabalığa ateş açarak, dokuz kişiyi öldürdü.

10 Haziran 1963'te ABD muhabirlerine, ertesi sabah Saygon'daki Kamboçya büyükelçiliği önündeki yolda "önemli bir olay" yaşanacağı konusunda ihbar geldi. Birçok yayın organı ihbarı görmezden gelirken, Associated Press'in şefi olay yerine geldi. 350 civarında rahip ve rahibe Diem hükümetini ve Budistlere yönelik politikalarını protesto etmek için yürüyordu. Yürüyüş, Phan Đng Phùng Bulvarı ve Lê Văn Duyệt Sokağı'nın kesişme noktasında, Başkanlık Sarayı'nın güneybatısına birkaç blok ötede başladı. Duc diğer iki rahiple birlikte arabadan indi.

Biri yola bir yastık koydu, diğeri ise bagajı açtı ve yaklaşık on litrelik bir benzin bidonu çıkardı. Yürüyüşçüler çevrede bir daire oluştururken, Duc sakince yastığın üzerine geleneksel Budist meditasyon lotus pozisyonunda oturdu. Bir rahip, benzin bidonunu Duc'ın üstüne boşalttı. Duc kendini ateşe verdi. Alevler cübbesini eritti, yanan vücutundan siyah yağlı duman çıkıyordu.

Quang Duc'ın kendini yakmadan önceki son sözleri, bıraktığı mektuptan okundu:

"Gözlerimi kapatmadan ve Buda'ya doğru yola çıkmadan önce, saygımla milletine, halkına karşı şefkatli davranması ve ülkemizin sonsuza dek güçlü kalabilmesi amacıyla tüm dinlere eşit yaklaşması için Başkan Ngo Dinh Diem'e saygılarımı sunuyorum. Budizm'e saygı duyan insanları, sangha üyelerini ve Budistleri, Budizm'i korumak için fedakarlıklar yapmak üzere dayanışma içinde örgütlemeye davet ediyorum."